

Mărturisirile unui fost predicator neoprotestant „Biserica Ortodoxă ne-a oferit dragostea necondiționată” (I)

Revista „Familia ortodoxă“, mai, 2014, www.familiaortodoxa.ro

Pe Constantin, un profesor fost prezbiter și predicator neoprotestant, tată a doi copii minunați, l-am întâlnit în biroul unui prieten. După primele schimburi de cuvinte, mi-a venit în minte imediat o întâlnire asemănătoare, cea cu inginerul italian Luca Zolli, botezat ortodox în 2005 (convorbire publicată în nr. 7-9/2009). Amândoi cu puțin trecuți de patruzeci de ani, cu studii temeinice în domeniul lor de activitate, ajutați de o minte vie, oameni cu care îți face plăcere să stai de vorbă. Ceea ce m-a impresionat însă cel mai mult la amândoi este darul lor de a mărturisi Adevărul, hotărât și totuși fără urmă de fanatism. Poziționările lor sunt clare, la obiect, fără pretenția de a ști și a înțelege totul, dar cu dorința de a înainta în cunoașterea și trăirea lui Hristos.

Scopul destăinuirilor ce urmează, după cum ne-a mărturisit interlocutorul însuși, este acela de a-i lăsa pe frații ortodocși să vadă de aproape cum lucrează Dumnezeu în viața unui om care se întoarce în sânul Bisericii. Totuși, parcurgând dialogul ce urmează, ne vin în minte nesilit cele grăite odinioară de Sfântul Ioan Gură-de-Aur: „Cuvintele noastre ortodoxe sunt ca armele care apără pe ai noștri și îi lovesc pe eretici. Aceste cuvinte nu îi lovesc pentru a-i doborî, ci pentru a-i ridica după ce au căzut. Acesta este scopul luptei noastre: să îi ajutăm și pe vrăjmașii noștri să se mântuiască” și de Sfântul Grigorie Teologul: „Căci noi nu căutăm să câștigăm biruința, ci căutăm să ne câștigăm frații, de a căror despărțire de noi ni se rupe inima”.

- Am înțeles că v-ați născut ortodox.

- Da, m-am născut într-o familie de ortodocși, și am fost ortodox până la 18 ani.

- Dar ce înseamnă „ortodox”? Mergeați la biserică?

- Mergeam rar la biserică... și, recunosc, nu aveam o apropiere reală față de Dumnezeu... eram ortodox doar fiindcă mă născusem într-o familie de ortodocși, nimic mai mult.

Dar pe la 12 ani, îmi amintesc, am avut o perioadă în care căutam cărți sfinte, căutam să citesc, să mă documentez – nu neapărat cu scopul de a mă conforma învățăturilor Bisericii, ci doar dintr-o curiozitate specifică vârstei. La câteva case de noi locuia dascălul de la biserică. Era un om în vârstă și, așa, mai retras, iar eu eram un copil. N-aveam curaj să deschid subiectul la modul serios...

- Și preotul cum era?

- Părintele care era pe când aveam vreo 12-13 ani a fost un om deosebit, dar fiindcă nu mergeam așa des la biserică, n-am putut avea o relație mai apropiată cu el – și a murit la câțiva ani după aceea... Iar apoi a fost un alt părinte grozav, care trăiește și acum, și cu care sunt prieten bun, Părintele Saftiuc. Acum e la Dolhasca, la șase kilometri de Probota.

Țin minte că bunica mea era o ortodoxă foarte credincioasă – atitudinea ei față de Dumnezeu și Biserică este și astăzi ca o ancoră pentru noi. Mă gândesc și astăzi de foarte multe ori cum se ruga ea mereu, dimineață și seara. Nu era foarte învățată, dar era un om al rugăciunii... Se ruga mereu, cu voce tare, spunea „Tatăl nostru”,

facea metanii, apoi urma o rugăciune liberă, așa cum știa ea să se roage – iar noi, copiii, o ascultam cu mare interes și curiozitate. Și astăzi mi-aduc aminte cu plăcere de rugăciunile ei! Se ruga seara – se ruga și dimineața, dar mai cu seamă seara – aproape jumătate de oră, cu lumina aprinsă, în fața icoanei. Era studioasă din fire (la 84 de ani încă mai citea ziarul!), avea o gândire foarte profundă, ne încuraja să mergem la biserică – dar nu avea cărți sfinte, ceea ce căutam eu, erau rare în acea vreme, prin anii 1985-86... Și, după aceea, am abandonat subiectul.

„Au fost ani în care L-am căutat pe Dumnezeu cu sinceritate”

- *Cum ați ajuns să vă convertiți la neoprotestanți?*

- Pe când eram în clasa a XII-a la liceu în Suceava, un coleg îmi zice: „Costele, uite, noi în seara asta avem la biserică un musafir din America, un foarte bun predicator, un om înțelept, care o să-ți placă. Hai să-l ascuți și tu, să auzi ce zice omul acela”. Eu, care eram studios din fire și mergeam oriunde aveam de învățat câte ceva, zic: „Hai să merg, că doar n-o să mor din asta” – și m-am dus.

Atmosfera mi-a plăcut, mi s-a părut atunci ceva extraordinar: toți păreau foarte evlavioși, stăteau smeriți în bănci, fiecare cu Biblia în față, făceau rugăciuni, cu mâinile împreunate. Cuvântul predicatorului, Petru Popovici, a fost din Psalmul 4: „Cutremurați-vă, și nu păcătuiți”¹. În predica lui, ataca foarte violent „păcatele ortodocșilor”: minciuna, beția, fumatul, curvia și celelalte. Tatăl meu a sfârșit urât, în comă alcoolică – nu mergea la biserică; venea acasă beat și făcea scandal. Și am fost foarte marcat, copil fiind, de necredința tatălui meu și a prietenilor cu care stătea la băut. Așa că atunci când am auzit mesajul neoprotestanților, mi-am zis: „Ăștia spun adevărul! Așa e, cum spun ei: ortodocșii sunt răi, păcătoși, și se duc direct în iad!”. Cam tot ce spunea predicatorul îmi suna foarte adevărat. Sigur, ceea ce predicatorul intenționat a omis era marele adevăr că Biserica Ortodoxă a avut și are mulți Sfinți în viață...

Așa că la sfârșit, când predicatorul a întrebat dacă este cineva în sală care vrea să înceteze cu păcătoșenia și să se apropie de Dumnezeu, să capete mântuirea și să înceapă o viață nouă cu Dumnezeu, m-am ridicat și eu; am fost trei persoane care s-au ridicat. Era într-o joi seară, pe 4 mai 1990. Am fost încurajați să spunem în public, cu cuvintele noastre, de ce ne-am ridicat și ce gânduri avem. Le-am spus că toată predica auzită mi se părea adevărată: că ortodocșii sunt nemântuiți și se duc în iad dacă continuă așa, că și eu mă simt un păgân nemântuit, dar eu vreau să fiu altfel de acum înainte, vreau să-mi cer iertare de la Dumnezeu, să capăt mântuirea sufletului și să merg în ceruri. Așa au început cei optsprezece ani pe care i-am trăit printre neoprotestanți.

Au fost ani în care L-am căutat pe Dumnezeu cu sinceritate și cu dorința arzătoare de a împlini Cuvântul Lui. Deși de mic, de când am început școala, îmi plăcuse să învăț și am fost premiant în toți anii, în clasa a XII-a am lăsat totul și am început să citesc cu mare interes Biblia Cornilescu, pe care mi-o dăduseră ei – era pentru mine cel mai important lucru de făcut în momentele acelea. Mult mai târziu am reușit să fac deosebirea între traducerile Bibliei și mi-am dat seama că versiunea Cornilescu, folosită în adunările neoprotestante, are multe erori de traducere, unele chiar foarte grave...

- *Și către ce ramură neoprotestantă ați făcut această trecere?*

- La „Creștinii după Evanghelie”. Daniel, colegul meu de clasă, mă chema acasă la el și ne-am împrietenit, dar diavolul mi-a închis ochii. După ani de zile îmi dau seama că, de fapt, era o rătăcire spirituală, pentru că părinții colegului meu nu trăiau nicidecum o viață sfântă: se certau mereu, era un dezastru acolo! Dar eu nu vedeam atunci asta, vedeam doar evlavia colegului meu, care mi se părea un sfânt remarcabil...

„Am judecat greșit Ortodoxia după faptele celor mai slabi”

- *Cu toate acestea, ce a favorizat părăsirea Bisericii Ortodoxe, căci așa ceva nu se întâmplă totuși cu oricine?*

- Era o dorință arzătoare născută în inima mea, în jurul vârstei de 12 ani, o dorință puternică de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Eu dintotdeauna am avut gândul ăsta, să fac tot posibilul să-L mulțumesc pe Dumnezeu, să trăiesc după voia Lui; era o aplecare spirituală, către lucrurile cele sfinte, cele nevăzute...

- *În ce măsură credeți că problemele tatălui dumneavoastră, certurile din casă, au favorizat plecarea către o altă credință?*

¹ Psalm 4:4: „Mâniați-vă, dar nu greșiți”, în traducerea Sf. Sinod (n.red.).

- Sigur că au favorizat-o. Deși cu mama mea am avut o relație foarte bună, cu frații mei la fel, eram sătul de păcătoșenia din mine și din jurul meu, din familia mea. Mama, de altfel, a și divorțat de tatăl meu și, împreună cu cei trei copii, s-a mutat la bunica – aceia au fost anii în care am trăit alături de bunica, despre care v-am povestit. Mama nu era o femeie rea, era o mamă bună, o familistă convinsă, dar nu avea o cultură religioasă – mergea la biserică, dar nu avea un crez puternic, care s-o țină legată de Ortodoxie, nu avea o înălțime duhovnicească... Și eu am judecat greșit Ortodoxia atunci, la 18 ani, după faptele celor mai slabi dintre ortodocși.

- *Este interesant ce spuneți despre predicatorul respectiv, care vorbea de „păcatele ortodocșilor” – dar acestea sunt niște păcate care îi atacă pe toți, nu doar pe anumiți oameni...*

- Așa este – mai târziu, în ultimii ani, la predici chiar, le spuneam: „Fraților, astăzi prefer prietenia unui bețiv ordinar care doarme în șanț și totuși se bate cu pumnul în piept, spunând: «Sunt un ortodox păcătos! Iartă-mă, Doamne!», decât prietenia unui predicator care se pretinde a fi un om sfânt, dar în ascuns trăiește în păcate, face tot felul de nelegiuiri, iar în public se arată a fi om cumsecade, amabil, ba chiar predică frumos din dorința de a atrage pe câți mai mulți în partida lui religioasă!”

- *Așadar ați intrat la ei, v-ați acomodat cu învățătura creștină din perspectiva lor. Spuneți-ne ceva despre această învățătură... Ei vă considerau botezat?*

- Nu, pentru ei botezul ortodox era nul. Iar botezul meu protestant, care se făcea în urma mărturisirii cu gura, se dădea după o perioadă în care te cercetau, să vadă dacă ești chiar convins de învățătura lor, „de Evanghelie”, cum spuneau ei. Imediat după ce am primit botezul am devenit predicator – mă purtau din localitate în localitate și povesteam cum „m-am întors”, cum înțelegeam eu Ortodoxia și cum am renunțat la Ortodoxie și-am devenit neoprotestant.

- *Deveniserăți, adică, un agent de prozelitism...*

- Da, asta era scopul: atragerea altora la neoprotestantism. Cel mai important aspect, care trebuie subliniat, este că ei consideră Biserica Ortodoxă decăzută complet – ceea ce este greșit din punct de vedere biblic, pentru că Domnul Iisus Hristos garantează biruința Bisericii: „Voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui” Matei 16:18. Chiar dacă unul, sau doi, sau mulți preoți s-ar lepăda de Hristos, pur și simplu, Biserica înființată de Domnul Iisus Hristos nu va fi înfrântă niciodată, și va avea biruința. Dar, pentru neoprotestanți, acest lucru nu-i valabil – ei cred că preoții de astăzi s-au îndepărtat mult de Dumnezeu, deși, recunosc și ei, există și excepții, dar cei mai mulți sunt decăzuți și duc oamenii în iad. Ortodocșii, zic ei, sunt morți în păcatele lor, iar preoții L-ar răstigni din nou pe Hristos dac-ar avea ocazia.

Chiar recent am avut o discuție cu fostul meu prezbiter, și-i spuneam că foarte mulți preoți m-au încurajat să merg la Teologie, și el mi-a zis: „Dacă o să te duci la Teologie, o să ajungi un preot care o să ducă pe mulți în iad”. Și i-am zis: „Nu-i adevărat! Și eu am crezut mulți ani lucrul ăsta, dar am văzut că sunt foarte mulți ortodocși – preoți, călugări, oameni de rând – care trăiesc o viață mult mai înaltă chiar decât un neoprotestant silitor, cum am fost eu”. Și-atunci el s-a uitat lung la mine, și n-a zis nici da, nici nu...

Dar ce-am vrut eu să scot în relief: pentru ei, esența lucrurilor este ceea ce numesc „mântuirea oamenilor”, înțeleasă în sensul ca aceștia să părăsească Biserica Ortodoxă și să devină neoprotestanți, „să primească Duhul Sfânt”, să se manifeste după aceea „darurile Duhului Sfânt” și, eventual, să ajungă predicatori buni, care să atragă tot mai mulți oameni – ei crezând că, prin asta, fac voia lui Dumnezeu. Ceea ce, sigur, nu e adevărat.

- *Să înțelegem că scopul central al acestor grupări este, pur și simplu, să-și crească numărul de credincioși? Toată activitatea lor are un vector prozelitist?...*

- Da, la ortodocși oamenii caută Biserica, oamenii caută preotul, oamenii Îl caută pe Dumnezeu – la neoprotestanți e invers. Toată activitatea lor este centrată pe scopul de a crește mereu numărul membrilor – și, respectiv, numărul bisericilor neoprotestante. Bineînțeles că neoprotestanții nu formulează așa, ci ei mereu afirmă că „își doresc mântuirea sufletelor”. Dar, în realitate, orice faptă bună o fac cu gândul de a mai câștiga pe cineva de partea lor...

Știți, fiecare grupare religioasă desprinsă de Biserica Ortodoxă încearcă să fie „o soluție mai bună”. În realitate însă, despărțiți de Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească (cum zice *Crezul*), despărțiți de Capul Bisericii, ei nu pot fi decât o partidă religioasă. Toate eforturile lor rămân doar o străduință intelectuală, rațională, sentimentală, nicidecum un mod de viață duhovnicesc.

„Vai de mine, aici e doar un partid religios!”

- *Spuneți-ne, cum a început să apară în mintea dumneavoastră îndoiala față de neoprotestantism?*

- Unul din cele mai importante aspecte pe care l-am urmărit de-a lungul timpului era aplicarea practică a doctrinelor, în viața de zi cu zi, adică roadele reale ale învățaturii. Însuși Mântuitorul ne învață: „După roadele lor îi veți cunoaște” Matei 7:16. Deci, chiar dacă eram predicator, nu eram mulțumit doar cu ascultarea predicilor cuiva. Voiam să văd dacă mesajul predicat are acoperire în viața reală a celui care dădea învățătura, aspect pe care îl urmăream inclusiv la mine însumi. Dacă învățătura este sănătoasă, principiile, odată crezute și aplicate, schimbă viața omului în bine. Dar dacă învățătura este eretică, ea nu produce decât păcătoșenie. Din dorința de a nu acuza sau judeca pe cineva anume, o să mă refer la mine însumi. Multe aspecte ale vieții mele spirituale nu erau conforme cu ceea ce predicam – eram parte dintr-un sistem religios defect și, cu toate că eram un om moral, studios, cuminte și ascultător, eram departe de un progres spiritual real; îmi doream mult mai multă apropiere de Dumnezeu și biruință spirituală reală... și acest lucru nu se întâmpla în viața mea!

Apoi, cu timpul, mi-am dat seama că felul în care funcționează adunările este unul greșit. Citeam foarte mult, și acuma studiez, și treptat am fost tot mai convins că Biserica adevărată nu este nicidecum un partid religios – mă refer la modul de a funcționa ca un partid politic, căci capul grupărilor religioase neoprotestante nu este Hristos, ci unul sau mai mulți lideri carismatici, mai pregătiți „spiritual”, care își direcționează toate eforturile într-un singur scop: de a forma în jurul lor un grup de susținători, care să-i susțină indiferent dacă fac bine sau rău. Iar când grupul devine suficient de numeros, în majoritatea cazurilor se produce o dezbinare. Așa au apărut în istorie miile de culte neoprotestante. Liderii iau decizii după bunul lor plac sau, și mai grav, deciziile sunt de cele mai multe ori dictate de interese politice sau financiare conjuncturale.

Și în clipa în care am avut 100% convingerea că așa stau lucrurile, mi-am zis: „Nu este asta Biserica! Vai de mine, sunt într-un loc în care nu este Dumnezeu! Aici e doar un partid religios!” Iar liderii Bisericii – „mai-marii” noștri, cum spune Noul Testament – trebuie să fie, obligatoriu, niște oameni spirituali, care să-L propovăduiască pe Hristos; ei nu au dreptul să-și impună propria lor voință în afara cadrului doctrinar al Bisericii.

Biserica cea adevărată trăiește în adevăr, este unită cu Hristos, creștinii sunt uniți – și unitatea lor nu seamănă deloc cu căldășia, mai-marii ei sunt oameni remarcabili din punct de vedere spiritual (la modul practic, „îi veți cunoaște după faptele lor”), iar închinarea este una care te înalță spiritual, și nu doar sentimental. În Biserica Ortodoxă nu se caută cirul și nici vedetismele, ci smerenia, lepădarea de sine și evlavia. De asemenea, ierarhia și disciplina sunt aspecte esențiale pentru bunul mers al slujirii, iar autoritatea în Biserică este manifestată, în dragoste, de slujitori hirotoniți prin punerea mâinilor, cu succesiune apostolică neîntreruptă până în zilele noastre.

Ne rugăm și astăzi lui Dumnezeu să ne ajute să nu judecăm pe nimeni – Dumnezeu e Cel ce ne va judeca pe toți, și cu dreptate! –, însă vreau să scot în relief aici faptul că grupările neoprotestante sunt într-o eroare fatală datorită ruperii lor de Biserica cea Una, înființată de Hristos și consolidată de Apostoli, datorită despărțirii lor de Hristos, Care singur are dreptul de a-Și păstori Biserica Sa – evident, prin episcopii învredniciți de El.

Ei bine, când convingerea aceasta a devenit tot mai puternică, noi eram deja pe ducă – asta se întâmpla undeva la sfârșitul lui 2008. Și de atunci au curs lucrurile în direcția aceasta, tot mai multe aspecte ale decăderii spirituale ieșeau la iveală... Sunt încă foarte multe lucruri de spus, dar mă rog lui Dumnezeu să mă ajute să nu scot la vedere defectele lor, ca nu cumva vreunul dintre ei să creadă că acuma eu sunt dușmanul lor și-i ponegrec; eu vreau doar să scot în relief greșeala doctrinară și de organizare a grupărilor neoprotestante, în nădejdea că Dumnezeu le va da Lumină cât mai multora.

Mărturisirile unui fost predicator neoprotestant

„Biserica Ortodoxă ne-a oferit dragostea necondiționată” (II)

Revista „Familia ortodoxă”, iunie, 2014, www.familiaortodoxa.ro

Spunea Sfântul Isaac Sirul: „Cea mai mare virtute este dreapta-socotință”, conglăsuind cu toți Părinții Bisericii. Și în zilele noastre, adevărat „veac al confuziei”, cu atât mai mult se vedește însemnătatea discernământului – adevărat dar de la Dumnezeu, ce se dă mai cu seamă celor ce caută după Adevăr „din toată inima, din tot sufletul, din tot cugetul, din toată puterea”.

Dumnezeul cel viu i-a dăruit și profesorului Constantin darul de a discerne unde se află adevărata Biserică a lui Hristos, cea „una, sfântă, sobornicească și apostolească”, pentru care și-a păzit nemincinoasă făgăduința că „porțile iadului nu o vor birui”.

Iată, așadar, partea a doua a convorbirii purtate cu dânsul – o mărturie extrem de sinceră și de directă, netriumfalistă dar fermă, a aflării „creдинței date Sfinților, odată pentru totdeauna”.

„Eu mă întorc în Biserica înființată de Hristos”

- *Cam cât timp a trecut până ați ajuns în momentul acesta, când ați avut încredințarea că neoprotestantismul nu e Biserica?*

- Aproximativ un an de zile... un an de zile de frământări, de luptă lăuntrică foarte puternică. Din momentul în care ne-am dat seama că nu aceea e Biserica, tot sistemul nostru, tot crezul nostru s-a dărâmat, și ne puneam întrebarea, împreună cu soția și copiii (aveam două fete, care erau deja măricele), ba și cu mama mea – discutam foarte mult în casă. În momentul în care a căzut tot crezul acesta, pentru noi, întrebarea logică era: „Atunci, care este Biserica?”. Chiar spuneam în stânga în dreapta că vrem să ne retragem, și unii ziceau: „Bine, bine, nu ești mulțumit de «creștinii după Evanghelie», păi hai la adventiști, hai la baptiști...” – adventiștii din Probota mi-au zis: „Haide la noi, te punem prezbiter, îți facem carte de muncă!”; la Pașcani era o biserică baptistă: „Nu, Costele, tu vii la noi, ești un predicator foarte bun!”. O mare parte dintre „frați” mi-au propus să ne rupem de adunare și să trecem la penticostali... Dar eu le-am spus: „Nu, eu mă întorc înapoi în Biserica înființată de Hristos!”. Știam, chiar predicam despre asta, că garanția este dată de Însuși Dumnezeu pentru Biserica aceea, înființată de Hristos și consolidată de Apostoli și după aceea de ceilalți Sfinți Părinți, care au fost oameni extraordinari și au pus temelia – „Biserica aceea o caut eu, acolo vreau să mă duc!”.

Și mi-au zis: „Nu se poate, să te întorci tu înapoi la icoane, să te închini la idoli?! Să săruți mâna preoților?!”. „O, stați un pic”, le-am zis, „cu privire la «sărut-mâna, Părinte» nu cred că este altceva decât un semn de profund respect, și nu închinare la idoli”. Odată chiar, când eram neoprotestant, întâlnisem la Probota un „frate” extraordinar, în vârstă, care venise din Anglia, predicator, și așa de mult mi-a plăcut predica lui, încât m-am dus și i-am sărutat mâna! Așa am simțit în lăuntrul meu – îmi plăcuse extraordinar felul în care a prezentat adevărurile acelea. Apoi, la Dolhasca am ținut o predică odată despre semnul Crucii, și le spuneam celor de acolo: „Oameni buni, semnul Crucii nu are nimic rău!”, și-am adus dovezi, argumente și, ca să-mi demonstrez crezul lăuntric, chiar mi-am făcut semnul Crucii de la amvon! S-a discutat mult apoi, de către toți, despre ce-am făcut.

Cu privire la icoane, la fel, am avut câteva predici în care arătam că nici un ortodox nu se duce la icoană și să spună: „Icoană, mântuiește-mă pe mine!” – adică nu crede că tabloul, sau lemnul, sau sticla, obiectul în sine, îi iartă păcatele, îl mântuiește. Rugăciunea se îndreaptă către Sfântul reprezentat în icoană, Domnul Iisus sau Maica Domnului – deci nici aici n-am avut probleme de înțelegere ...

La fel, în ce privește rugăciunea către Sfinți n-am întâmpinat nici un fel de problemă, dat fiind faptul că în viața de zi cu zi ne rugăm unor frați să ne sprijine în rugăciune – ei bine, de ce n-am cere lucrul acesta și unora trecuți la Domnul, care I-au fost bineplăcuți?...

După ce ne-am convins, deci, că sistemul neoprotestant nu este unul sănătos, nu este unul biblic, am plecat – și chiar le-am spus la plecare: „Eu mă retrag cu respect, nu devin dușmanul vostru, nu vă voi săpa, dar voi predica adevărul așa cum l-am înțeles”. *Voi predica* în sensul mărturisirii, fiindcă m-am întors ca ultimul om în Biserica Ortodoxă, stăteam la ușa bisericii, nu căutam nici o funcție, nici o recunoaștere... Când m-am dus la Părintele de aici, am zis: „Vin smerit, sunt cel mai păcătos de aici și caut iertare de la Dumnezeu”.

Vă zic asta fiindcă neoprotestanții m-au acuzat că de aceea am plecat – chiar mi-a scris un pastor din America: „Costele, am aflat despre tine că ai plecat înapoi în Biserica Ortodoxă în ideea că ăștia o să te facă consilier la biserică!”. Am râs atunci – auzi, de asta am plecat eu, că vreau să fiu numit consilier parohial! Niciodată n-a fost așa... Dar ei nu aveau argumente ca să explice de ce-a plecat Costel! Ce-ar fi putut să spună? Eu am fost, așa, „băiat cuminte” – nu puteau să zică: „S-a dus că era curvar, s-a dus că era bețiv, s-a dus că era violent”, așa că au zis: „S-a dus că ăia i-au promis o funcție mai bună”...

„Foarte puțini neoprotestanți au curajul să meargă până la capăt”

- *Spuneați mai devreme că vă puneți – și le puneți și altora întrebări legate de neoprotestantism. Alții nu se frământau și ei, nu se problematizau și ei? Erați singurul care venea cu aceste frământări?*

- Da, eram mai mulți cu nedumeriri, dar... concluzia mea este că ceilalți n-au avut curajul să meargă până la capăt. Vreo patru familii s-au întors înapoi în Biserica Ortodoxă după ce ne-am întors noi.

Nici mama mea n-a făcut pasul odată cu mine, ci a mai rămas câteva luni acolo; îi era frică, nu era clar

convinsă. Și eu i-am spus: „Mamă, eu nu te oblig să mergi cu mine! Dacă crezi că faci bine, rămâi acolo. Eu o să mă rog la Dumnezeu, și Dumnezeu va lucra. Dacă ai în inima matale frică de Dumnezeu și te rogi în fiecare zi, Dumnezeu te va ajuta să iei o decizie!”. N-am silit-o să facă pasul cu mine. Și, după câteva luni, a revenit și ea în Biserica Ortodoxă.

- *V-a spus ce a convins-o să facă acest pas?*

- Da, decăderea morală din adunare. În prima fază, credea despre mine că am nemulțumiri organizatorice, că mă simțeam insuficient de respectat... Dar nu era asta. Bani am avut, respectat am fost, serviciul era la trei metri de casă – sunt vecin cu adunarea. Fratele meu mai mic, care a rămas acolo, e încă la ei, îmi zicea: „Ești nebun? Cum să pleci? Ai serviciul la trei metri! De ce nu ești mulțumit?”... Și i-am zis: „Eu nu m-am pocăit pentru un salariu! Bani pot face și dacă dau cu sapa; n-o să mor de foame, Dumnezeu mă va ajuta, voi lucra împreună cu soția și o să ne descurcăm. Iar dacă Dumnezeu o să îngăduie să rămân sărac lipit pământului, așa o să mor, dar îmi mântuiesc sufletul!”... O parte din ei însă nu au priceput motivele noastre, deși le-am tot spus: „Noi Îl căutăm pe Dumnezeu. În momentul în care am descoperit că tot sistemul neoprotestant este greșit, normal că trebuia să căutăm Biserica adevărată, fiindcă noi Îl căutăm pe Dumnezeu!”. Și Dumnezeu ne-a ajutat enorm, enorm – pot să povestesc o săptămână și tot nu terminăm!

L-am cunoscut tot în anul acela tulbure pe Mihai Oara, un matematician din București plecat în America – el, predicator baptist; socrul lui era unul din liderii neoprotestanți ai României, Aurel Popescu. Mihai Oara cu soția sa, fata acestui pastor baptist, s-au întors la ortodocși. Și el are o poveste tare interesantă. Lucra la o firmă din domeniul IT, și a fost trimis la Alba-Iulia. Acolo, Mihai Oara a mers odată la o Biserică Ortodoxă. Și, fiind în biserică, a venit țintă la el, fără să-l cunoască în nici un fel, un Părinte smerit, bătrân, și-a pus mâna pe capul lui și i-a zis: „Bine ai venit, bine ai venit!”... Domnul Mihai a fost foarte surprins de atitudinea plină de dragoste și de vorbele dulci ale preotului, fiindcă nu se cunoșteau.

Și aflând eu despre el că este informatician (pentru mine, asta era garanția că e un om inteligent, pregătit, care nu ia decizii, așa, în grabă, ci chibzuiind) și că e predicator, mi-am zis: „Ia să văd, omul ăsta de ce a plecat?”. Voiam să mă verific, să văd dacă nu cumva greșesc – recunosc, mă mai îndoiam în unele aspecte. Și am citit atunci cartea lui, „Cum n-oi mai fi pribeag”, și i-am zis apoi soției: „Tu o să faci pasul când o fi, dar eu sunt pregătit” – și am trecut la Biserica Ortodoxă. M-a ajutat enorm cartea lui.

Am mai descoperit prin el o grămadă de mărturii ale altor neoprotestanți care s-au întors și ei în Biserica Ortodoxă – și, citind mărturiile lor, descopeream exact aceleași lucruri la care mă gândeam și eu, și aceeași concluzie sănătoasă la care ajunseseam și eu, care aduce izbăvirea de erezie.

Părerea mea este că deși sunt destui cei care-și pun aceleași probleme ca și mine, nu au curajul totuși să meargă până la capăt în raționamentele lor, din pricina necredinței lor. Există foarte puțini neoprotestanți sinceri și silitori, iar pe aceștia Dumnezeu nu-i lasă: mai devreme sau mai târziu, ei se trezesc și părăsesc grupările din care fac parte.

„Calea prin care se iau deciziile în adunări nu e calea biblică”

- *Cât timp ați petrecut ca neoprotestant?*

- Optsprezece ani, dintre care șaisprezece ca predicator. S-au întemeiat atunci, în urma misiunii mele și a altora, mai multe adunări în zona asta, unde nu erau înainte – la Dolhasca, la Liteni, la Gulea, la Probota... Am fost și prezbiter câțiva ani (prezbiterul este cel care răspunde de o adunare), după aceea am intrat într-un grup mai mare, care ne întâlneam regulat la Suceava, și am hotărât să fie prezbiter cineva mai în vârstă, iar eu am rămas predicator și învățător; responsabilitățile erau în funcție de darul fiecăruia, iar ei au considerat că eu pot învăța pe mulți doctrina neoprotestantă.

Așa că în ultimii șapte ani am fost învățător: majoritatea prezbiterilor și predicatorilor din adunările din zona Suceava, partea de sud până la marginea județului, erau elevii mei – îi învățam să predice, îi învățam doctrina; scopul era ca ei să devină cât mai buni predicatori... cred că au fost aproape o sută de oameni care veneau la studiile acelea. Era un fel de școală post-liceală, sponsorizată de americani – o misiune a unei biserici neoprotestante din Dallas, Texas, unde erau câțiva români...

- *Și cum de abia în 2008, după aproape două decenii, ați început să vă frământați, să vă puneți acele întrebări?*

- Eu eram foarte zelos, și nici prin gând nu mi-ar fi trecut că biserica unde slujeam și eram membru n-ar fi Biserica adevărată. Dar am avut un mare avantaj, pe lângă cele ce v-am spus, care m-a ajutat: Dumnezeu, în

marea Lui milă, m-a dus în ultimii ani în foarte multe adunări din țară, și datorită poziției mele am ajuns să cunosc dedesubturile, și am ajuns să văd cum se iau deciziile în adunările neoprotestante. Așa că la un moment dat am ajuns la concluzia că acea cale prin care se iau deciziile nu este calea biblică. Am văzut lupte pentru putere – majoritatea liderilor ajung acolo prin dărâmarea altor lideri, or asta nu este o cale biblică!

Știți, ăsta a fost chiar unul din „minusurile” mele, că eu n-am căutat niciodată să-mi fac în jurul meu un grup care să mă susțină necondiționat – v-am mai zis că asta e una din cheile succesului la neoprotestanți: să fii adorat de cât mai mulți oameni, orice-ai face. E o formă de organizare politică, până la urmă.

- *Cultul liderului.*

- Exact. Iar eu n-am făcut asta, așa că eram excepție din acest punct de vedere. Și imediat ce am văzut în mai multe adunări că se întâmplă același lucru, mi-am zis: „Ăsta e specificul adunărilor neoprotestante!”. Și asta e realitatea.

- *V-a ajutat, adică, faptul că ați văzut lucrurile în adâncime, acolo unde omul obișnuit nu are acces.*

- Acesta este adevărul, da... Acum, să nu mă înțelegeți greșit – a mai fost o piedică, care, dacă poate nu era, mă deșteptam mai repede. Eu am fost un tânăr foarte ascultător, am înțeles clar că trebuie să respecti bătrânii – și nu-mi puneam problema doctrinei la modul de corect sau greșit. Silința mea era să fiu un slujitor cât mai bun, un ucenic cât mai bun. Iar dacă uneori aveam nedumeriri, speram ca în timp, datorită progresului spiritual, să înțeleg tot mai bine „voia lui Dumnezeu”. Îmi doream să fiu cel mai bun, în sensul pozitiv, nu ca mândrie. Eram prezent întotdeauna la slujbele adunării, cu toată familia, cu copiii și soția – veneam la oră fixă și plecam ultimul, este o vorbă pe-aicea, „mă duceam ca ceferistul”...

„Părinte, e aproape un an de zile de când nu ne găsim liniștea”

- *Cum ați revenit în Biserică?*

- Am depus declarația de plecare din cult și m-am dus direct la preotul de aici, Părintele Romilă – l-am sunat întâi: „Părinte, vreau să vin până la dumneavoastră!”. „Da’ cum, Costele?”, s-a mirat el – că noi nu vorbeam mai deloc; Părintele Romilă crede că e mai bine să-i lași pe „sectari” în ale lor – dacă Dumnezeu o să se îndure de ei, o să-i lumineze; dacă nu, nu. Și nu discută cu ei decât cu scopul de a-i întoarce în Biserica Ortodoxă.

O singură dată am discutat cu Părintele, când eu eram cu Biblia la subțioară, prin localitate, și el mă întreabă: „Ce faci, Costele?” „Părinte, mă duc la cutare să-i vestesc Evanghelia”. Și el, foarte serios, zice: „Costele! Cine te-o împuternicit pe tine să mergi să vestești Evanghelia?”. Eu, foarte senin: „Cum, Părinte, «cine m-o împuternicit»? Dumnezeu!”. Zice el: „Nu, Costele – care om al lui Dumnezeu, în viață, de pe pământ, ți-o zis ție să te duci să vestești Evanghelia?”. Și eu zic: „Frații de la adunare, prezbiterii noștri”. „Da’ pe ei cine i-o trimis?” „Alți prezbiteri, care au fost mai bătrâni, înaintea lor” „Da’ pe ei, cine?...”. Încerca să-mi spună că neoprotestanții nu au dreptul să se împuternicească unii pe alții, fiindcă nu au succesiune apostolică. Și mi-a explicat că bisericile neoprotestante s-au rupt de Biserica veche, care vine de la Apostoli, și succesiunea apostolică a fost întreruptă – deci orice împuternicire în afara Bisericii lui Hristos este falsă. Nu putem pur și simplu să ne împuternicim unii pe alții.

După ce am studiat și eu problema succesiunii apostolice, mi-am zis: „Da! E adevărată versiunea ortodoxă, pentru că, altfel, oricui i se năzare își arogă autoritatea de a-i învăța pe alții Scriptura și lucrurile sfinte” – și nu găseam asta a fi un lucru bun. Toți predicatorii neoprotestanți sunt cu de la sine putere reprezentanți ai lui Dumnezeu, fără să aibă însă dreptul de a exercita o anumită autoritate spirituală; mai mult, majoritatea lor ajunseseră lideri prin mazilirea altor lideri sau în urma unor dezbinări, foarte frecvente la neoprotestanți...

Deci m-am dus la Părintele Romilă într-o seară și i-am zis: „Părinte, e aproape un an de zile de când nu ne găsim liniștea și am ajuns la concluzia că suntem într-o mare greșală, și vrem să ne întoarcem în Biserica Ortodoxă”. Nu i-a venit să creadă: „Costele, te-o trimis ăștia să mai furi ceva oi de pe la noi?” – el credea că vin așa, mincinos, doar-doar să mai câștig pe câțiva dintre ortodocși. Foarte senin, i-am spus: „Părinte, chiar dacă acum nu vă vine să credeți, o să vedeți că eu voi fi un ortodox bun și n-o să vă fac probleme”. Atunci Părintele zice: „Bine, te primim!”. Mie nu-mi venea să cred – mă gândeam că o să mă întoarcă înapoi, că o să-mi zică „Mai vino tu peste vreo cinci luni, peste vreun an, și vedem dacă meriți să te primim!”. Dar mi-a zis: „Costele, tu ai citit pilda Fiului Risipitor... așa te primim, ca pe un fiu risipitor. Dumnezeu să-ți ierte păcatele!”. S-a bucurat enorm și s-a purtat cu multă dragoste.

Și peste două zile, parcă, era Duminică, ne-a făcut reprimirea prin Taina Mirungerii (și eu, și soția fusesem botezați de mici), ne-am cununat în Biserică și am botezat fetele. De atunci mergem regulat la biserică, Duminică

de Duminică...

Cei de la adunare nu se așteptau la așa ceva și chiar au fost luați prin surprindere de decizia noastră – drept dovadă este faptul că mi-au mai trimis încă salariu vreme de patru luni, în speranța că o să mă răzgândesc. Nu ne-am răzgândit, fiindcă decizia venea dintr-o încredințare profundă, în urma luminării lăuntrice lucrată în inimile noastre de Duhul lui Dumnezeu.

Și Dumnezeu ne-a purtat de grijă: în anii următori, am făcut Facultatea de Matematică-Informatică în București, iar astăzi lucrez în învățământ. Și... Dumnezeu știe ce va rândui în viitor!

Mărturisirile unui fost predicator neoprotestant „Biserica Ortodoxă ne-a oferit dragostea necondiționată” (III)

Revista „Familia ortodoxă”, iulie, 2014, www.familiaortodoxa.ro

Încheiem în acest număr convorbirea purtată cu Constantin, profesorul sucevean ce a ales să se întoarcă la Ortodoxie, împreună cu familia sa, după o pribegie de două decenii în lumea neoprotestantă, pe care a cunoscut-o în cele mai dinlăuntru ale acesteia. Și credem că cel mai important lucru de care ne dă el mărturie, pe lângă deosebirea între trăirea „sufletistică” și duhovnicie, este că creșterea duhovnicească se săvârșește doar în Biserică, prin dumnezeiescul har și prin Sfintele Taine.

- *Ce-ați simțit când ați mers prima dată la biserică, după revenire?*

- La început simțeam o foarte mare rușine, pentru că eu, multora dintre cei prezenți la biserică, le spuseseam ani de zile că nu-i bună Ortodoxia, că trebuie să se pocăiască, să-și mântuiască sufletele, să nu creadă tot ce le spune preotul, că nu-i adevărat, că preoții L-au răstignit pe Domnul Iisus și multe altele...

Stăteam la slujbă cu ochii în pământ și mă rugam mereu lui Dumnezeu să-mi ierte anii de rătăcire și să ne lumineze calea pe mai departe. Mama îmi spunea ceva asemănător: „Mie mi-e rușine să mă duc la biserică! Ce-or să zică oamenii după ce i-am învățat așa atâția ani?” Dar eu i-am zis: „Mamă, chiar dacă oamenii ăștia o să ne tragă câte-un scuipat în față, noi trebuie să ne plecăm capetele și să zicem: «Da, merităm»”. Și chiar eram gata să primesc orice pedeapsă – îmi ziceam: „Dacă Părintele o să-mi dea un canon, o să-l fac și-o să capăt iertare, și-o să mă smeresc până când Dumnezeu și Biserica o să mă primească înapoi”. Dar nu a fost cazul, Părintele nu ne-a dat nici un canon; ba, mai mult, ne-a și susținut cu multă dragoste după aceea...

- *Și credincioșii cum v-au primit?*

- Foarte bine, chiar foarte bine! Au avut un comportament duhovnicesc. V-am spus, chiar mă așteptam „să mă ia în tură”, dar nu s-a întâmplat așa. Nu după multă vreme, văzând dragostea credincioșilor ortodocși față de noi, am început să trăim momente de bucurie înălțătoare – acea bucurie pe care o dă Duhul Sfânt celui ce se supune de bunăvoie lui Dumnezeu. La rândul nostru, am început să dezvoltăm noi relații cu familia de credincioși ortodocși și cu mulți slujitori ai altarului, oameni deosebiți, de la care avem multe de învățat.

„Făceam un oarecare progres sufletesc, dar nu duhovnicesc”

- *Dar, spuneți-ne, lăuntric ce simțiți la slujbele ortodoxe față de adunările neoprotestante?*

- Este diferit. Nu știu cum să zic... La adunare mă duceam cu aceeași sinceritate, cu gândul de a mă închina lui Dumnezeu, dar nu aveam biruință lăuntrică, creșterea spirituală nădăjduită nu exista. Exista doar o împlinire *sentimentală*. Eu fac diferența între duhul omului și sufletul omului. Eu cred că toți anii aceștia, cât am fost neoprotestant, am făcut un oarecare progres sufletesc, dar nu unul cu adevărat duhovnicesc. Mă chinuiam să biruiesc anumite patimi lăuntrice – când zic patimi, mă refer la orice păcat pe care îl faci repetat, chiar dacă nu vrei; te lupți cu el, dar nu reușești să-l biruiești. Și atunci eu (și nu eram singurul) căutam să ascund acele slăbiciuni care mă puneau într-o lumină proastă.

E, asta-i o prostie mare! În Ortodoxie, orice păcat de care ești conștient trebuie mărturisit, la spovedanie sau chiar și între frați, între prieteni, rude apropiate... Dacă ai un minus, trebuie să-l mărturisești și chiar să-i rogi pe ceilalți să te ajute cu un sfat, în rugăciune. După ce am devenit ortodox, vă pot spune cu mâna pe inimă, am început să sporesc duhovnicește. Am început să am deprinderi mai sănătoase, fără să mă ostenesc prea mult. Înainte era un fel de elan, venit din sentiment, din intelect; fiind un autodidact, puteam să-mi educ mintea, și

reuşeam uneori să pozez într-un om mai sfânt, un creştin mai duhovnicesc decât eram – şi lucrul acesta nu era de la Dumnezeu. Era o străduinţă mai degrabă intelectuală, raţională...

Un alt aspect este cel al închinării. Închinarea este starea în care tu comunică cu Dumnezeu. Slăvindu-L, înţelegi voia Lui, tot mai mult. Biblia îţi vorbeşte altfel, eşti sigur că Dumnezeu e cu tine, de partea ta, simţi că Dumnezeu te sprijină, te întăreşte – asta experimentez eu ca ortodox.

- *La neoprotestanţi nu simţeaţi lucrurile acestea?*

- Nu prea. Le simţeam uneori, la un nivel sentimental doar. Când suna predica frumos, sau mă uitam la un film creştin, îmi transmitea o atmosferă de evlavie, care te înalţă sufleteşte – dar e un foc care se stinge, nu e ceva continuu. Mărturisesc că aceste stări emoţionale mi-au adus multă îndoială şi confuzie spirituală de-a lungul timpului.

Odată devenit ortodox, mi se pare că există continuitate, totul este mult mai profund. Nu mai caut exaltarea aceea, dimpotrivă, acum evlavia mea se manifestă prin mai multă smerenie, prin mai multă linişte şi tăcere. Dincolo, când credeam eu că ating anumite înălţimi, simţeam că trebuie să le spun altora, să le povestesc – acum simt tot mai puţin nevoia aceasta. Acum spun în gândul meu: „Doamne, Îţi mulţumesc!” şi consider că e un lucru mare să fii mai smerit, mai tăcut...

- *Dar cum vă închinaţi lui Dumnezeu înainte, când eraţi neoprotestant? Cum decurgea, de exemplu, un „serviciu divin”?*

- Neoprotestanţii au „frângerea pâinii” – se lua o pâine mică şi se turna dintr-o sticlă de vin într-un pahar; acestea erau puse pe amvon, iar un predicator se ducea şi citea un text din Scriptură. Vorba D-lui Mihai Oara: la neoprotestanţi se citeşte „Acesta este Trupul Meu” Luca 22:29, Marcu 14:22, Matei 26:26, şi după aceea jumătate de oră predicatorul se chinuie să demonstreze că pâinea *nu* este Trupul şi vinul *nu* este Sângele Domnului Iisus, ci sunt doar simboluri. Predica de după demontează practic întreg versetul – şi așa făceam şi eu: trebuia să conving auditoriul că toată lucrarea aceea e ceva simbolic, care are doar scopul de a ne reaminti moartea şi suferinţele Domnului Iisus, şi cel ce ia din pâine şi din vin adevereşte prin aceasta că este membru în Trupul Domnului, care este Biserica.

La ortodocşi, pâinea *este* Trupul Domnului, după cum este scris, iar Vinul *este* Sângele Domnului Iisus Hristos, după cum este scris. E cu totul altfel. Nu pot pune în cuvinte această Taină...

- *La neoprotestanţi există mărturisirea păcatelor?*

- Doar la nivel teoretic. Cei mai mulţi zic: „N-am găsit încă un frate de încredere ca să am curajul să mă mărturisesc lui”. Ei recunosc că trebuie să te spovedeşti – Biblia ne încurajează să ne mărturisim păcatele unul altuia, căci este scris: „Mărturisiţi-vă unul altuia păcatele şi vă rugaţi unul pentru altul, ca să vă vindecaţi” Iacov 5:16, dar folosesc mereu scuza de mai sus... Există la unii o mărturisire a păcatelor în rugăciunea personală, dar aceasta nu poate fi suficientă pentru izbăvire şi progres spiritual.

Cât despre adevărul rostit de Domnul Iisus, „Luaţi Duh Sfânt; cărora veţi ierta păcatele, le vor fi iertate şi cărora le veţi ţine, vor fi ţinute” Ioan 20:22-23, nu se vorbeşte aproape deloc. Foarte rar am auzit discuţii pe această temă. Unii cred că această autoritate a fost dată doar Apostolilor, alţii cred că doar Biserica poate ţine sau ierta păcatele cuiva. Dar dacă ţinem cont de versetul 21 (şi, bineînţeles, de Matei 16:19), observăm cu uşurinţă că Tatăl a trimis şi împuternicit pe Fiul, apoi Fiul a trimis pe Sfinţii Apostoli, care, la rândul lor, prin punerea mâinilor, au trimis şi împuternicit pe alţii, succesiunea fiind neîntreruptă până în zilele noastre.

- *Cum vedeţi acum Tainele acestea?*

- Aşa cum ziceam, spovedania este o practică biblică, şi mi se pare că ortodoxul este mult mai smerit – el are încredere în preot, Dumnezeu îi cere să aibă încredere în preot şi să-i mărturisească păcatul. Dincolo, la neoprotestanţi, era o recomandare, nu o obligaţie. Puteai să n-o faci, nu te lua nimeni la întrebări – dincoace Părintele te întreabă când te-ai spovedit ultima dată şi te încurajează s-o faci cât mai des.

„E minunat cum lucrează Dumnezeu”

- *Înţelegem din ce spuneţi că lucrurile nu funcţionează așa cum învăţă neoprotestanţii: „Te-ai botezat – eşti mântuit – nu mai faci păcate”...*

- Să ştiţi că eu însumi, mulţi ani de zile, fiind învăţător printre ei, n-am reuşit să înţeleg ce înseamnă „naşterea din nou” privind realităţile din viaţa celor ce se converteau. Şi foarte mulţi sunt cei care nu o înţeleg, deşi o predică!

Teoretic, neoprotestanţii prezintă „naşterea din nou” ca un fel de revoluţie spirituală, care se petrece în

viața celui credincios atunci când el începe să creadă în Dumnezeu și să se supună Lui. Odată ce s-a născut din nou, cineva poate fi sigur că este mântuit și va merge în rai, *indiferent ce va urma*. Garanția mântuirii le este dată, și ei nu se mai străduiesc atât de tare să se curățească de păcate și să se apropie de Dumnezeu. De aici și indiferența și lăncezeala care îi apucă pe cei mai mulți, și mai ales dorința lor de a se remarca prin trăiri și descoperiri uluitoare, cum sunt prorociile (mincinoase), vorbirea în limbi și altele. Practic, „nașterea din nou”, așa cum o definesc ei, nu există decât în teorie – în viața de zi cu zi nu se vede și se îndoiesc unii de alții.

Noi, ortodocșii, credem că nașterea din nou are loc la Botez, după cuvântul Domnului Iisus: „De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în Împărăția lui Dumnezeu” *Ioan 3:5*.

N-am reușit să fac legătura între ceea ce spun neoprotestanții și ceea ce experimentează la modul practic – și vorbesc de cei serioși, de cei care chiar cred în doctrina respectivă și au încercat s-o aplice în viața lor. Dimpotrivă, așa spune, așa cum și Biserica Ortodoxă spune, că întreaga noastră viață este o luptă cu păcatul; sunt și suișuri, sunt și coborâșuri...

Deci nu există o asemenea „naștere din nou”, așa cum o văd ei. Da, pot fi momente în viață când ne dedicăm lui Dumnezeu, din nou, și din nou, și din nou – unii pleacă la mănăstire, de pildă: oamenii ăștia au în viața lor un moment în care Dumnezeu îi cheamă la monahism; dar înainte de asta, oare nu erau creștini? Ba da, tot creștini erau!

Progresul spiritual real este dovada unei bune relații cu Dumnezeu. Acesta se poate aprecia din mai multe puncte de vedere, dar cel mai important este curățirea, sfințirea, tot mai mult. Au fost lucruri cu care m-am luptat ani de zile și n-am avut succes împotriva lor, iar imediat ce am revenit în Biserica Ortodoxă, mărturisesc cu modestie că am început să fac progrese. Anumite gânduri, anumite apucături, anumite obiceiuri... Mi-am îmbunătățit modul de a mă ruga, am început să înțeleg mai ușor Scriptura, privind învățătura și din punct de vedere al Sfintei Tradiții și a scrierilor Sfinților Părinți din vechime, am descoperit oameni noi, duhovnicești, modele vrednice de urmat – n-o să fac o listă acum. Există și un progres al cunoașterii: din punct de vedere al doctrinei, se leagă lucrurile între ele, există o coerență din punct de vedere al mesajului biblic.

Uitați, pot să vă spun așa: există momente când lucrez – nu la ceva spiritual, teologic, ci, să zicem, programez – și simt așa, în lăuntrul meu, *ceva* care mă face să las tot ceea ce fac și să mă duc la rugăciune. Asta mi se pare o dovadă că Duhul Sfânt lucrează în mine, în familia noastră... Dumnezeu m-a binecuvântat mai mult decât mă așteptam! E minunat cum lucrează Dumnezeu! Nu pot avea altă atitudine posibilă decât recunoștința și mulțumirea.

„Dumnezeu nu-l va părăsi pe orice neoprotestant sincer și-i va descoperi adevărul”

- *Considerați că ați primit o chemare lăuntrică a lui Dumnezeu, înainte de a vi se deschide ochii asupra a ce se întâmplă în sistemul neoprotestant?*

- Cea mai mare binecuvântare am primit-o din partea lui Dumnezeu în urma studierii Scripturii. După anul 2000 am devenit programator, deși nu urmasem încă o facultate de profil, și am făcut programul *TheoNote*, pentru studiul biblic – și acesta m-a ajutat enorm.

Studierea Sfintelor Scripturi ne-a fost tuturor celor din familie de un real folos. Dumnezeu ne cizela pe dinlăuntru și ne pregătea pentru ceea ce urma. Luam cuvântul Evangheliei și-l aplicam în viețile noastre, iar aceasta ne făcea să ne îndepărtăm tot mai mult de practicile neoprotestante. Observam că viața spirituală neoprotestantă nu urma cuvântul Evangheliei și, încet-încet, ne îndreptam spre Ortodoxie – fără să ne fi propus anterior lucrul acesta. Adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu deveneau tot mai limpezi.

- *Așadar, dacă înțeleg bine, ați luat cuvântul Evangheliei și ați încercat să-l puneți în practică în viață, și treptat ați constatat că neoprotestantismul nu urma exact acest cuvânt, în duhul lui – și ați început să vă apropiați de trăirea ortodoxă prin păzirea cu acrivie a cuvântului și poruncilor Evangheliei.*

- Da, practic, neoprotestanții sinceri ce nu urmează drumul acesta – ori nu au o dorință suficient de puternică de a-L urma pe Dumnezeu, ori se atașează sentimental de anumite persoane, ori au diverse interese sociale sau chiar materiale.

Convingerea mea este că Dumnezeu nu-l va părăsi pe orice neoprotestant sincer și-i va descoperi adevărata Evanghelie, adevărata Biserică – și atunci el va face pasul *adevăratei pocăințe*, indiferent cât îl costă.

- *Mai devreme sau mai târziu...*

- Mai devreme sau mai târziu. Cazurile acestea, Mihai Oara, soția lui, Ana, cumnata lui, D-na Manuela – sunt foști bapțiști întorși în Biserica Ortodoxă... De asemenea, Părintele Rafail Noica și mulți alți preoți ortodocși

evlavioși sunt foști neoprotestanți veniți la Ortodoxie.

Și să vedeți ce frumos lucrează Dumnezeu! La un moment dat eram așa de deznădăjduit și de supărat, și-mi ziceam: „Nu pot să cred că eu am trăit optsprezece ani într-o minciună, într-o erezie, într-o fundătură! Nu pot să cred că am luptat împotriva Bisericii adevărate, Cea înființată de Hristos, cea Una!” (fiindcă eu cred în continuare că Biserica Ortodoxă este Biserica cea Una – catolicismul s-a rupt, s-a despărțit la 1054 de Biserica veche, care vine de la Hristos, și au adăugat la doctrină, au înființat practici noi)... Și mă plângeam eu atunci D-nei Manuela, și-i spuneam: „Oftez în fiecare zi, nu-mi aflui pacea lăuntrică când mă gândesc că optsprezece ani am rătăcit!”, și plângeam de multe ori – și ea îmi zice: „Costele, tu ai rătăcit optsprezece ani, dar eu patruzeci și opt!”. Și-atuncea am mai prins curaj!

În continuare mă străduiesc, cu ajutorul lui Dumnezeu, să devin tot mai ascultător, tot mai evlavios, tot mai virtuos. Credința, viețuirea după poruncile lui Dumnezeu și participarea la Sfintele Taine ale Bisericii sunt cele care aduc cu adevărat progresul spiritual, apropierea de Dumnezeu. Totuși suntem doar la începutul unui drum lung. Experiența unei Biserici vechi de două mii de ani este o adevărată comoară pentru suflet. Îmi pare rău că, datorită anilor de studenție în care a trebuit să studiez multă informatică, nu am avut suficient timp pentru a studia mai mult teologia ortodoxă. Îmi dau silința acum să recuperez.

- *Un singur lucru aș vrea să vă mai întreb. Ați format mulți predicatori; prin dumneavoastră, poate, au venit unii la neoprotestantism. Cum v-ați gândit, în fața lui Dumnezeu, să îndreptați acești ani de rătăcire?*

- În primul rând, prin pocăință sinceră. Mărturisirea păcatelor și lepădarea de ele aduce iertarea. Dumnezeu a fost și este bun cu noi, iar Biserica Ortodoxă ne-a oferit iertarea și dragostea necondiționată – mulțumim mereu pentru lucrurile acestea!

Apoi, spunându-le tuturor crezul meu – mărturisindu-le, ca și Sfântul Apostol Pavel, schimbarea. Recent am avut vizita unui prezbiter din Botoșani, care mă cunoștea de mulți ani, însoțit de un tânăr predicator; ei au încercat să vadă de ce am plecat. I-am primit în casă și am stat, cred, o oră și jumătate de vorbă cu ei, și am discutat punct cu punct câteva dintre doctrinele neoprotestante esențiale. La plecare au fost mulțumiți – deci mesajul meu a prins bine; cel mai în vârstă era mai înrădăcinat, dar tânărul... la venire mi-a spus că m-am lepădat de Hristos, la plecare nu mai era așa de convins de asta.

Le-am zis: „Nu puteți spune că m-am lepădat de Hristos. Uitați-vă la ce fac eu, la ce gândesc, la ce vorbesc! Găsiți greșelile mele și mă voi îndrepta!”. Îmi ziceau: „Nu poți să riști! Tu trebuie să fii sigur că o să fii mântuit! Ortodocșii nu au siguranța mântuirii! Uite, dacă te urci în autobuz să mergi la Suceava, ești sigur că mergi la Suceava!”. Și-am zis: „Sunt sigur că *merg* la Suceava, dar nu pot fi sigur că voi și *ajunge*”...

Am avut discuții și sunt dispus în continuare să stau de vorbă cu ei. Biserica lui Hristos este numită în Sfânta Scriptură „stâlp și temelie a adevărului”¹ *Timotei 3:15*, deci orice răspuns trebuie căutat în Biserică, și nu în altă parte. Rugăciune și nădejde: trebuie să credem mereu că Dumnezeu ne dă lumina – și cei ce-L caută cu sinceritate, Îl găsesc, fără îndoială.

Nu pot încheia această mărturisire fără să-mi cer iertare de la cititori – cu siguranță pe ici, pe colo am greșit, unuia sau altuia, neoprotestanți sau frați ortodocși. Căci „de nu greșește cineva în cuvânt, acesta este bărbat desăvârșit”² *Iacov 3:2*, iar eu nu sunt desăvârșit.

Deci tuturor zic: Iertați-mă.

**Material realizat de
Radu Hagi**

Acest document se poate distribui liber, însă modificarea lui este strict interzisă.

Adresa documentului: <http://theonote.ro/interviul.pdf>